

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **A. N. N., narozený X,**
státní příslušník X,
toho času v X
zastoupen Organizace pro pomoc uprchlíkům, z. s., IČO
45768676, sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského
kraje, sídlem Nádražní 2437/2, 301 00 Plzeň**

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. KRPP-149115-28/ČJ-2019-030022 ze dne 23. 1. 2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce byl dne 1. 11. 2019 kontrolován hlídkou Spolkové policie Spolkové republiky Německo. Nebyl schopen prokázat svou totožnost a oprávnění k pobytu na území tohoto státu, z jeho výpovědi i z jeho mobilního telefonu však vyplynulo, že do Německa vstoupil z území ČR. Na základě toho žalobce převzala žalovaná, která ho zajistila podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), protože dospěla k závěru, že je nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Dobu zajištění stanovila na 90 dnů s ohledem na potřebu obstarat žalobci doklady nezbytné k návratu do vlasti.

2. Žalovaná naříkaným rozhodnutím prodloužila dobu zajištění žalobce s odkazem na § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců o 30 dní, tj. celkem na 120 dní od okamžiku omezení žalobcovy osobní svobody. Důvodem prodloužení jí byla potřeba zajistit náhradní cestovní doklad nezbytný pro výkon správního vyhoštění. Velvyslanectví X však náhradní doklad ke dni rozhodnutí nevydalo kvůli probíhajícímu ověřování totožnosti žalobce. Zvláštní opatření žalovaná neuplatnila podle § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců, protože přetrvává stejná situace jako v době, kdy rozhodovala o zajištění žalobce. Žalobce projevil vůli vycestovat do Francie, ač není oprávněn vstoupit do žádného státu Evropské unie.
3. Proti rozhodnutí žalované o zajištění brojil žalobce žalobou, v níž namítal zejména vady zjišťování skutkového stavu. Žalovaná měla vycházet ze skutkového stavu v době vydání napadeného rozhodnutí, namísto toho setrvala u důvodů k rozhodnutí o zajištění žalobce, které napadenému předcházelo. Nezabývala se aktuální situací žalobce, nezjišťovala, zda komunikoval s rodinou a zda si zajistil prostředky pro složení finanční záruky, ani jej nenechala ve věci nově vyjádřit. V důsledku této vady nemohla žalovaná správně posoudit, zda bylo možné uložit mírnější opatření, jelikož jí scházely dostatečné podklady. Dále žalobce namítl porušení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, protože jej žalovaná omezila na svobodě za účelem správního vyhoštění, ač se vyhoštění nejeví jako uskutečnitelné. Důvodem je notoricky známá nečinnost zastupitelského úřadu, který nedokázal ověřit totožnost žalobce a vydat mu náhradní cestovní doklad. Výkon správního vyhoštění se tak nepodaří připravit do uplynutí maximální přípustné doby zajištění. Žalobce za liknavost velvyslanectví neodpovídá, přesto je pro ni nadále omezen na osobní svobodě. Správní vyhoštění nebude v případě žalobce proveditelné i proto, že X se stále vyznačuje nestabilitou způsobenou zvláště vnitřním ozbrojeným konfliktem a teroristickými sebevražednými útoky. Případné vnitřní přesídlení nedokáže eliminovat toto nebezpečí. Na tyto překážky pamatuje též § 179 zákona o pobytu cizinců.
4. Žalovaná k žalobě uvedla, že postupovala v souladu se zákonem a vydané rozhodnutí řádně odůvodnila skutečnostmi zjištěnými během řízení. Zajištění žalobce bylo přezkoumáno po přiměřeném časovém odstupu a při zvážení možnosti vyhoštění. Rozpor s čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod tedy není dán. Žalobce ani jeho zástupce nesdělili žalované žádné nové skutečnosti, které by mohly ovlivnit závěr o trvání důvodů pro zajištění. Průtahy s ověřením totožnosti a zajištěním náhradního cestovního dokladu zavinil žalobce tím, že svůj cestovní doklad vyhodil v Turecku. Překročení maximální doby zajištění podle žalované nehrozí; v případě trvání důvodu zajištění bude lhůta doby zajištění novým rozhodnutím opět prodloužena dle § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. To odpovídá ustálené rozhodovací praxi soudů a právu žalobce na soudní přezkum rozhodnutí omezení jeho osobní svobody. Účel zajištění je možné naplnit, protože žalovaná od Ministerstva vnitra obdržela závazné stanovisko, podle něhož je vycestování žalobce do X možné. Pokud by žalobce měl důvodnou obavu, že mu ve vlasti hrozí skutečné nebezpečí, požádal by o mezinárodní ochranu, a to v prvním bezpečném státě. To neudělal, byť byl poučen i o možnosti žádat v ČR. Žalovaná průběžně ověřuje, zda důvody zajištění trvají. Pokud by nastala překážka realizace vyhoštění před uplynutím

stanovené lhůty zajištění, bude zajištění žalobce bezodkladně ukončeno, neboť podle § 127 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců pomine důvod zajištění.

5. Žaloba není důvodná.
6. O žalobě proti rozhodnutí o prvotním zajištění soud rozhodl již dříve rozsudkem č. j. 17 A 223/2019-35 ze dne 6. 12. 2019. Žalobce zčásti opakoval svou žalobní argumentaci z předešlého řízení, aniž by závěry tohoto rozsudku zohlednil. Postačí jej v této části na dřívější rozsudek odkázat.
7. Nedůvodná je námitka, že žalovaná nevycházela ze skutkového stavu ke dni svého rozhodnutí a nezjišťovala případnou změnu na straně žalobce. Rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění je rozhodnutí obsahově navazující na rozhodnutí o zajištění. Za nezměněných skutkových okolností budou důvody pro trvání zajištění zpravidla shodné, jako byly důvody popsány v prvním rozhodnutí o zajištění cizince, proto na něj postačí v odůvodnění v podrobnostech odkázat (srov. rozsudek NSS č. j. 7 Azs 8/2014-20 ze dne 20. 3. 2014).
8. Bylo by sice vhodné, aby se žalovaná dotázala žalobce, zda se jeho stav změnil, a předložila mu k vyjádření podklady pro rozhodnutí o prodloužení doby zajištění (že jde o první úkon v řízení, bez dalšího nevylučuje užití § 36 odst. 3 správního řádu). Za okolností nynější věci to ovšem nebylo nezbytné. Krajský soud v Plzni již v rozsudku č. j. 17 A 88/2015-41 ze dne 8. 12. 2015 zaujal názor, že je to právě žalobce, kdo může zpochybňovat závěr žalované, že se jeho situace nezměnila, a uvést podmínky jakého konkrétního mírnějšího opatření v jeho případě byly dány. To akceptoval Nejvyšší správní soud s tím, že je na žalobci, aby konkrétní změnu tvrdil v žalobě či kasační stížnosti (srov. rozsudek č. j. 3 Azs 283/2015-62 ze dne 16. 3. 2016).
9. V souzené věci byl žalobce zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, která je právnickou osobou, k jejímž činnostem patří poskytování právní pomoci uprchlíkům nebo cizincům (plná moc na č. l. 72 a 121 správního spisu). Bylo tak možné od něj očekávat, že na možnou změnu své situace sám aktivně upozorní. Protože tak neučinil ani před žalovanou, ani před soudem, nemohou námitky spočívající na hypotetické změně okolností uspět (srov. ostatně i odst. 11 rozsudku č. j. 17 A 223/2019-35).
10. K mírnějším zvláštním opatřením namísto zajištění pak lze opět odkázat na to, co soud uvedl již v odst. 12 až 14 rozsudku č. j. 17 A 223/2019-35: užití zvláštních opatření je v zásadě vyloučeno v případech, kdy cizinec, který jen projížděl územím České republiky, neměl k České republice žádné ekonomické nebo sociální vazby, nedisponoval dostatečnými prostředky ke složení finanční záruky a takovou skutečnost ani netvrdil atd. (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 5 Azs 20/2016-38 ze dne 28. 2. 2017, č. 3559/2017 Sb. NSS.). To platí i pro důvod zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek NSS č. j. 6 Azs 25/2019-23 ze dne 27. 3. 2019). Za toho stavu je bez významu, zda žalobce stále setrvává na tom, že chce pokračovat do Francie, nebo zda jej jeho zástupce přesvědčil, že to není možné (nebo že to alespoň nemá říkat). Závěr o změně postoje žalobce se totiž neodvívá od prosté verbální změny jeho stanoviska, ale od toho, zda lze takové změně s ohledem na okolnosti věřit. K tomu soud opět připomíná, že žalobce byl dvakrát policií poučen, že není oprávněn ke vstupu na území států EU. Přesto na otázku, zda do země původu vycestuje dobrovolně, případně do jaké země vycestuje, odvětil, že chce do Francie (č. l. 3 *verte* a č. l. 28 správního spisu).
11. V otázce případného vyhoštění soud setrvává na tom, že proveditelnost vyhoštění nelze

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

zpochybnit odkazem na údajně notoricky známou nečinnost zastupitelského úřadu X při vystavování náhradních dokladů. Skutkové tvrzení žalobce o nečinnosti zastupitelského úřadu X není skutečností obecně známou ve smyslu § 121 občanského soudního řádu ve spoj. s § 64 soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“). Závěr o proveditelnosti vyhoštění proto není možno učinit bez dokazování provedeného v řízení před soudem. K tomu však žalobce žádný důkaz nenavrl, byť je to jeho povinnost [§ 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s.]. Závěr žalované o proveditelnosti vyhoštění tak nemohl zpochybnit (srov. odst. 16 rozsudku č. j. 17 A 223/2019-35).

12. V konkrétním případě žalobce není vyloučen předpoklad vydání náhradních dokladů, což žalovaná ověřovala i u zastupitelského úřadu (srov. č. l. 91 a 92 správního spisu). Z ničeho neplyne, že by žalovaná sama postupovala liknavě. Skutečnost, že obstarání náhradních dokladů ztěžuje zastupitelský úřad země původu žalobce, pak je zákonem výslovně předvídaným důvodem pro prodloužení zajištění [§ 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců], takže zjevně jde o omezení osobní svobody na základě zákona (čl. 8 odst. 2 Listiny). Nepřiměřenost takového *prima vista* zákonného omezení pak dána není, protože žalovaná správně a přiléhavě poukázala na to, že problémy s identifikací způsobil především žalobce. Jestliže vyhodil cestovní doklad v X, aby tím pro sebe získal prospěch v podobě ztížené identifikace, je namístě, aby nesl všechny – i negativní – následky takového jednání. Jak ostatně soud uvedl již v rozsudku č. j. 17 A 223/2019-35, byl to právě žalobce, kdo po zadržení Spolkovou policií vyjádřil nesouhlas s tím, aby byl vyrozuměn zastupitelský úřad X podle čl. 36 Vídeňské úmluvy o konzulárních stycích (č. l. 4 správního spisu). Tím ke zpoždění opět sám přispěl. (K uvedenému srov. rozsudky NSS č. j. 9 Azs 2/2016-71 ze dne 14. 4. 2016 a č. j. 3 Azs 283/2015-62 ze dne 16. 3. 2016).
13. Nedůvodná pak je i námitka dovolávající se překážek vycestování podle § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobce se formálně dovolával existence nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Nebezpečí usmrcení z důvodu vnitřního ozbrojeného konfliktu však mučením nebo nelidským či ponižujícím zacházením nebo trestáním není. To ostatně dokumentuje i znění § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců do 30. 7. 2019, z něhož byly zákonem č. 176/2019 Sb. mimo jiné vyřazeny původní překážky pod písm. c) *vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu* a pod písm. d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
14. Závěr o akceptovatelnosti takové změny z hlediska ústavního či mezinárodního (ať již obecného nebo unijního) práva krajský soud nemusel činit, neboť žalobní body v tomto ohledu nebyly dostatečné. I do 30. 7. 2019 totiž platilo, že překážkou je pouze vážné ohrožení z důvodu tzv. *svévolného násilí*, správně *násilí nerozlišujícího civilisty a kombatanity* (srov. č. j. 5 Azs 28/2008-68 ze dne 13. 3. 2009, č. 1840/2009 Sb. NSS, či č. j. 5 Azs 236/2015-34 ze dne 17. 12. 2015). Toto konkrétní porušení obyčejových i smluvních pravidel mezinárodního humanitárního práva však žalobce tvrdil jen náznakem a nepředložil žádný důkaz, byť je to jeho povinnost [§ 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s.]. Nemohl tak zpochybnit závěr, že podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra vycestování možné je.
15. Rozhodnutí žalované tedy netrpí vytýkanými vadami řízení a její právní úvahy jsou v souladu se zákonem. **Neznamená to však, že i v případných dalších řízeních o žalobě bude bez dalšího akceptovatelné, že žalobce nedostal možnost vyjádřit se k možné změně**

své situace a podkladům rozhodnutí. Bylo by tak namístě, aby to mu žalovaná přístě umožnila.

16. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšné žalované nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 21. února 2020

Mgr. Jan Šmakal, v.r.
samosoudce